

4. planinski pohod: Ajdovski gradec

Zima nam še vedno kaže zobe. Čeprav v nižjih legah ni snega, so temperature močno pod ničlo. Zato sem za februarSKI izlet izbrala krajši pohod na Ajdovski gradec. 20 se nas je zbralo na urejenem parkirišču na Vranju.

Sonce je kukalo izza oblakov, vendar nas ni kaj prida ogrelo. Na hitro smo se prešteli, slikali in pognali v hrib. Na začetku smo hodili po asfaltni cesti. Po nekaj 100 m smo zavili levo v gozd in se po široki poti počasi približevali skrivnostni beli hišici. Napis na vratih nam je pojasnil, da tu živi Muca Copatarica. Zaman smo se jo trudili priklicati. Žal je ni bilo doma. Verjetno je šla preverit, kako smo pospravili svoje copate, ali pa v Lidl?! Kdo bi vedel?

Takoj za Mucino hiško smo opazili še eno zanimivost. Veliko jamo. Tudi v jami nismo našli nobenega stanovalca. Le skale, zemljo in na stropu korenine. Mimo jame smo nadaljevali po stopničasti gozdni poti, ki je mestoma urejena z ograjo in klopami. Opazili smo prvo obzidje

in si sproti ustvarjali zgodbe o Rimljanih. Tako smo prispeli na vrh. Najprej smo se ob informativni tabli pogovorili obzidju in o življenju nekoč.

Nato smo se posvetili počitku in malici. Tu in tam smo našli še kakšne zaplate snega. Otroci so si med zidovi takoj ustvarili svojo igro: lovljenje, skrivalnice, kepanje ... Starši pa smo vneto klepetali. Mrzli prsti na nogah so nam dali zank, da je čas za odhod. Vračali smo se po krožni poti. Nekje na sredini nam je podrtó drevo presekalo pot. Z veseljem smo ga preplezali. Še enkrat smo se ustavili pri hiši Muze Copatarice, vendar je žal še vedno ni bilo, zato smo se odločili, da bomo doma brž preverili, ali še imamo copate!

Na izhodišču smo se poslovili in si obljubili, da se v marcu zopet vidimo!

Zapisala, Anja Radovič.